

Sylissäsi olenko,
tuossa varjossasi,
jonka läpi aurinko
ei polta lapsiasi?

Sitä tietää saata en.
Tahdon luottaa kyllä,
vaan on vaiva ihmisen
raskas lapses yllä.

Vai tahtonenko todella?
Enkö sitten voisi,
vaikka lapses tulella
poltettavan soisit?

Enkö tiedä: Henki tuo,
joka meidät osti,
kantaa Yhden Herran luo
vain yhtä hyvää kohti?

Toisen paahteen teitä vie,
toisen puron viertä.
Kuka tietää, mitä lie
antaa tahdot sieltä.

Miksi katein katsoisin
onneen osannutta,
katselleeni uskoisin
hyvin uskonutta?

Niin on metsän varjossa
kasvun turvalinnat.
Siellä lehdon suojissa
kukat kesärinnat.

Vaan on kukka ihanin
noussut joutomaasta
kannon tumman oksihin
yllään kaikki saasta.

Miksi sitten luulisin,
etten varjossasi
näihin vaivan päivihin
oisi laskemasi?